

NORGES HØYESTERETT

Den 22. januar 2016 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Utgård, Kallerud og Arntzen i

HR-2016-00169-U, (sak nr. 2016/148), straffesak, anke over kjennelse:

A (advokat Arne B. Krokeide)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

avsagt slik

K J E N N E L S E :

- (1) Saken gjelder varetektsfengsling i medhold av straffeprosessloven § 171 første ledd nr. 2. Spørsmålet er om bevisforspillelsesfaren kan relatere seg til forsettlig drap så lenge siktelsen gjelder uaktsom forvoldelse av død.
- (2) A, født 00.00.1964, ble pågrepet av politiet 9. januar 2016 siktet for overtredelse av straffeloven 2005 § 281 – uaktsom forvoldelse av død. Han ble begjært varetektsfengslet for et tidsrom på fire uker med brev- og besøksforbud, samt at han ikke skulle ha tilgang til aviser eller kringkasting i samme periode, samt fullstendig isolasjon i to uker. Fengslingsgrunnen var straffeprosessloven § 171 nr. 2 – bevisforspillelsesfare.
- (3) Gjøvik tingrett avsa 11. januar 2016 kjennelse med slik slutning:

"A, født 00.00.1964, kan holdes i varetektsfengsel inntil annet blir bestemt av påtalemyndigheten eller retten, men ikke ut over 6. februar 2016.

Han undergis brev- og besøksforbud, samt nektes adgang til aviser og kringkasting til og med 6. februar 2016 og han undergis fullstendig isolasjon i to uker."
- (4) A anket til Eidsivating lagmannsrett, som 15. januar 2016 avsa kjennelse med slik slutning:

"A løslates."
- (5) Påtalemyndigheten har anket til Høyesterett. Lagmannsretten har gitt anken oppsettende

virkning.

- (6) *Påtalemyndigheten* har i hovedsak anført at lagmannsrettens lovtolkning er feil fordi den har lagt til grunn at uaktsom forvoldelse av en annens død, jf. straffeloven § 281, ikke er samme straffbare forhold som drap, jf. straffeloven § 275. Dette er ikke i tråd med tidligere praksis.
- (7) Det er nedlagt slik påstand:
- "Lagmannsrettens kjennelse oppheves."**
- (8) A har kommentert anken i skriv 21. januar 2016. Der tiltres lagmannsrettens kjennelse og dens begrunnelse.
- (9) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at anken er en videre anke over en kjennelse, og ankeutvalgets kompetanse er da begrenset i samsvar med straffeprosessloven § 388 første ledd. Anken retter seg mot lagmannsrettens lovtolkning, som utvalget kan prøve, jf. § 388 første ledd nr. 3.
- (10) Ankeutvalget er kommet til at anken fører frem.
- (11) A har erkjent straffeskyld for uaktsomt å ha forvoldt sin ektefelles død, og det er ikke anført å foreligge bevisforspillelsesfare med hensyn til siktelsen for overtredelse av straffeloven § 281. Saken etterforskes imidlertid med sikte på å avklare om siktede har begått *forsettlig* drap. Påtalemyndigheten gjør gjeldende at det foreligger fare for bevisforspillelse knyttet til denne etterforskningen.
- (12) Spørsmålet om det foreligger bevisforspillelsesfare må vurderes innenfor rammen for siktelsen, jf. eksempelvis Rt. 2009 side 339 avsnitt 15. Lagmannsretten har korrekt lagt til grunn at spørsmålet er om den bevisforspillelsesfaren som påberopes refererer seg til samme straffbare forhold som den straffbare handling beskrevet i siktelsen, jf. straffeprosessloven § 38. Det vises til Rt. 2009 side 1178 avsnitt 14 med henvisning til tidligere rettspraksis.
- (13) Ved vurderingen av om uaktsom forvoldelse av en annens død er samme straffbare forhold som forsettlig drap har lagmannsretten uttalt følgende:
- "Når det gjelder den faktiske handlingen, er den langt på vei den samme uavhengig av om den subsumeres som uaktsomt drap (§ 281) eller forsettlig drap (§ 275). Bestemmelsene verner de samme interesser, nemlig en annens liv. Det avgjørende for lagmannsretten er at skyldkravet i de to bestemmelsene medfører at forsettlig drap har en vesentlig annen rettslig karakter enn å forvolde en annens død ved uaktsomhet. For øvrig vises til at det også er stor forskjell på strafferammen og straffenivået i de to bestemmelsene. Etter dette finner lagmannsretten at straffeloven § 281 og § 275 ikke kan anses som samme forhold etter straffeprosessloven § 38."**
- (14) Ankeutvalget mener dette er en uriktig lovforståelse. Det dreier seg om samme faktiske handling, og bestemmelsene beskytter samme interesse – retten til liv. Den omstendighet at skyldkravet og følgelig også strafferammen er forskjellig i de aktuelle bestemmelsene, er ikke tilstrekkelig til å begrunne at det dreier seg om ulike straffbare forhold.
- (15) Lagmannsrettens kjennelse må etter dette oppheves.

(16) Kjennelsen er enstemmig.

SLUTNING :

Lagmannsrettens kjennelse oppheves.

Knut H. Kallerud
(sign.)

Karl Arne Utgård
(sign.)

Wenche Elizabeth Arntzen
(sign.)

Riktig utskrift: